

مروری بر سیاست ایالات متحده آمریکا در افغانستان^۱

کلایتون توماس^۲
ترجمه: زهرا محمدیان^۳

چکیده

این گزارش، اطلاعات و تجزیه و تحلیل اولیه را در مورد سیاست ایالات متحده در افغانستان با تمرکز بر دو تحول مرتبط به هم ارائه می‌دهد: (۱) توافق نامه فبروری ۲۰۲۰ ایالات متحده و طالبان در مورد عقب‌نشینی نیروهای ایالات متحده و تضمین‌های ضد تروریسم طالبان؛ (۲) مذاکرات جاری بین افغانی که در سپتامبر سال ۲۰۲۰ در دوحه قطر با هدف دستیابی به یک توافق سیاسی برای پایان دادن به جنگ آغاز شد. در این گزارش هم‌چنین اطلاعاتی در مورد انگیزه‌های امنیتی مربوط به درگیری‌های جاری در افغانستان و سؤالات مرتبط در مورد آینده حضور نظامی ایالات متحده و کمک‌های توسعه‌ای و امنیتی (که طی ۱۸ سال گذشته به طور تخمینی ۱۴۱ میلیارد دالر بوده است) ارائه شده است.

کلیدواژه‌ها: افغانستان، ایالات متحده، طالبان، موافقت‌نامه آمریکا-طالبان، گفت‌وگوهای صلح، پاکستان، القاعده.

بنیاد اندیشه
تاسیس ۱۳۹۴

۱. این گزارش توسط سرویس خدمات تحقیقی کنگره ایالات متحده تهیه شده است که آخرین به‌روزرسانی آن در تاریخ دهم نوامبر ۲۰۲۰ در سایت سرویس خدمات تحقیقی کنگره (<http://crsreports.congress.gov>)، به شماره R14522 منتشر شده است.

۲. تحلیلگر امور خاورمیانه.

۳. استاد دانشگاه (Z.mohamadiyan00@yahoo.com)

مقدمه

افغانستان در سال ۲۰۰۱ به عنوان یک نگرانی مهم در سیاست خارجی ایالات متحده مطرح شد؛ زمانی که ایالات متحده در پاسخ به حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، یک کارزار نظامی را علیه القاعده و دولت طالبان که از آن حمایت و پشتیبانی می‌کردند، رهبری کرد. در طی ۱۸ سال گذشته، ایالات متحده حدود ۲۴۰۰ مورد تلفات نظامی در افغانستان متحمل شده است (به شمول ۴ نفر کشته در جنگ‌های سال ۲۰۲۰ تا زمان نگارش این گزارش) و کنگره حدود ۱۴۱ میلیارد دلار برای بازسازی و نیروهای امنیتی در این کشور اختصاص داده است. در آن زمان، یک دولت منتخب افغانستان جایگزین طالبان شده است، و بیش‌تر اقدامات توسعه انسانی بهبود یافته است؛ اگرچه چشم‌اندازهای آینده این اقدامات همچنان پیچیده باقی می‌ماند. بر اساس گزارش وزارت دفاع ایالات متحده در ژوئن ۲۰۲۰، «منافع حیاتی ایالات متحده در افغانستان این است که (از تبدیل شدن) این کشور به عنوان پناهگاهی امن برای تروریست‌ها برای شروع حملات علیه کشور ایالات متحده، منافع ایالات متحده یا متحدان ایالات متحده جلوگیری کند.»

از نوامبر ۲۰۲۰، درگیری نظامی ایالات متحده در افغانستان نزدیک به پایان است. در حالی که سطح نیروهای ایالات متحده مطابق با توافق‌نامه ۲۹ فوریه ۲۰۲۰، طالبان- ایالات متحده و موضوعات ضد تروریسم و عقب‌نشینی نیروهای امریکایی و بین‌المللی کاهش می‌یابد، هنوز هم سوالات باقی مانده است. به عنوان بخشی از این توافق‌نامه، ایالات متحده متعهد شد که تمام ۱۲۰۰۰ نفر نیروهای خود را ظرف ۱۴ ماه خارج کند: از آن زمان تاکنون دو سوم نیروها کاهش یافته است. در عوض، طالبان متعهد شدند مانع استفاده گروه‌های دیگر از جمله القاعده از خاک افغانستان برای جذب، آموزش یا جمع‌آوری کمک مالی برای فعالیت‌هایی شوند که ایالات متحده یا متحدان آن را تهدید می‌کند. این توافق‌نامه با ضمانت سری همراه است و باعث نگرانی برخی از اعضای کنگره می‌شود. مقامات امریکایی خروج احتمالی ایالات متحده را «مبتنی بر شرایط» توصیف می‌کنند؛ اما دقیقاً مشخص نکرده‌اند که چه شرایطی ممکن است مهلت خروج مندرج در توافق را متوقف، معکوس یا تغییر دهند. نمایندگان دولت افغانستان در مذاکرات ایالات متحده و طالبان شرکت نکردند؛ به همین دلیل، برخی ناظران به این نتیجه رسیدند که ایالات متحده پس از یک توافق سیاسی پیچیده که برخی از دستاوردهای اجتماعی، سیاسی و بشردوستانه از سال ۲۰۰۱ را حفظ می‌کند، عقب‌نشینی نظامی را در اولویت قرار دهد.

پس از ماه‌ها تأخیر، در ۱۲ سپتامبر ۲۰۲۰، نمایندگان دولت افغانستان و طالبان به طور رسمی در دوحه قطر دیدار کردند تا اولین مذاکرات مستقیم صلح خود را آغاز کنند؛ لحظه‌ای مهم با پیامدهای بالقوه چشم‌گیر در روند درگیری‌های جاری افغانستان.

حتی با ادامه مذاکرات، آن‌ها با عوامل مختلفی پیچیده هستند؛ به ویژه میزان بالای خشونت. در حالی که ورود طالبان به گفت‌وگوها با کابل یک گام بسیار مهم است، لزوماً تضمین نمی‌شود که مذاکرات [مذکور] به توافق برای پایان دادن به جنگ منجر شود. ناظران حدس می‌زنند چه نوع تمهیدات سیاسی، در صورت وجود، می‌توانند رضایت دولت منتخب افغانستان و طالبان را تا اندازه‌ای فراهم کنند که دولت دوم (طالبان) مبارزه مسلحانه را به طور کامل کنار بگذارد. در هر صورت، مشخص نیست که خروج ایالات متحده تا چه اندازه مشروط به نتیجه مذاکرات یا دیگر احتمالات است؛ زیرا مقامات امریکایی دیدگاه‌های متناقضی از آینده حضور نیروهای ایالات متحده دارند. تغییرات در وضعیت نظامی ایالات متحده در افغانستان و تغییرات مربوط به آن در محیط امنیتی ممکن است به مراتب بر توجه سیاست‌گذاران ایالات متحده در مورد سطوح و شرایط کمک توسعه‌ای آینده تأثیر بگذارد. جو بایدن، معاون پیشین رئیس جمهور، پیروز احتمالی انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۲۰ ایالات متحده، قبلاً قصد خود را برای آوردن نیروهای نظامی امریکا به خانه و هم‌چنین بدبینی نسبت به تلاش‌های ملت‌سازی ابراز داشته است.

با توجه به نقش بزرگ ایالات متحده در حمایت از دولت افغانستان، برخی از کارشناسان هشدار می‌دهند که خروج سریع و تمام‌عیار یا قطع کمک‌های ایالات متحده می‌تواند به فروپاشی آن و حتی شاید برقراری مجدد حکومت رسمی طالبان بر برخی نقاط یا در تمام کشور منجر شود. با تمام ابعاد، طالبان اکنون، نسبت به هر زمانی از سال ۲۰۰۱ در موقعیت نظامی قوی‌تری قرار دارند؛ اگرچه بسیاری از معیارهای مربوط به اداره جنگ، سری شده یا دیگر تولید نمی‌شوند.^۱

این گزارش، اطلاعات و تجزیه و تحلیل اولیه را در مورد سیاست ایالات متحده در افغانستان با تمرکز بر دو تحول مرتبط به هم ارائه می‌دهد:

- توافق‌نامه فبروری ۲۰۲۰ ایالات متحده و طالبان در مورد عقب‌نشینی نیروهای ایالات متحده و تضمین‌های ضد تروریسم طالبان.

- مذاکرات جاری بین‌الافغانی که در سپتامبر سال ۲۰۲۰ در دوحه قطر با هدف دست‌یابی به یک توافق سیاسی برای پایان دادن به جنگ آغاز شد. **بیان‌اندیشه**

در این گزارش هم‌چنین اطلاعاتی در مورد انگیزه‌های امنیتی مربوط به درگیری‌های جاری در افغانستان و سؤالات مرتبط در مورد آینده حضور نظامی ایالات متحده و کمک‌های توسعه‌ای و امنیتی (که طی ۱۸ سال گذشته به طور تخمینی ۱۴۱ میلیارد دالر بوده است) ارائه شده است.

۱. برای اطلاعات بیشتر در مورد افغانستان و سیاست‌های ایالات متحده در آن‌جا، به گزارش CRS/ R 45818 «افغانستان: زمینه و سابقه ایالات متحده»، توسط کلایتون توماس مراجعه کنید. برای اطلاعات پیش‌زمینه‌ای و تجزیه و تحلیل در مورد تاریخ توافقات کنگره با افغانستان و سیاست‌های ایالات متحده در آن‌جا، و هم‌چنین خلاصه‌ای از پیشنهادها و اخیر قانون‌گذاری مربوط به افغانستان، به گزارش CRS R45329 «افغانستان: موضوعات کنگره و قانون‌گذاری ۲۰۱۷-۲۰۲۰»، توسط کلایتون توماس مراجعه کنید.

۱. پیشینه و هدف: توافق نامه طالبان - ایالات متحده

در ۲۹ فروری سال ۲۰۲۰، پس از بیش از یک سال مذاکره رسمی بین نمایندگان ایالات متحده و طالبان، دو طرف توافق نامه‌ای را امضا کردند که زمینه را برای خروج نیروهای مسلح ایالات متحده از افغانستان و گفت‌وگوهای کابل و طالبان فراهم آورد.

در جولای ۲۰۱۸، دولت ترامپ، بدون مشارکت نمایندگان دولت افغانستان، با طالبان وارد مذاکره مستقیم شد و موقف طولانی مدت ایالات متحده را در اولویت قرار دادن («روند مصالحه به رهبری افغانستان و متعلق به افغانستان» (Department of Defense, 2017) نقض کرد. انتصاب سفیر زلمی خلیل‌زاد، سفیر سابق افغانستان متولد افغانستان، به عنوان نماینده ویژه آشتی افغانستان، به این تلاش شتاب بخشید. برای بیش از یک سال، خلیل‌زاد یک سری جلسات تقریباً مستمر با مقامات طالبان در دوحه، همراه با رایزنی با دولت‌های افغانستان، پاکستان و دیگر دولت‌های منطقه برگزار کرد. در ۱۴ فروری سال ۲۰۲۰، یک مقام ارشد امریکایی فاش کرد که مذاکره‌کنندگان امریکا و طالبان برای کاهش خشونت در سراسر کشور، از جمله حملات علیه نیروهای افغان، به توافق «بسیار مشخصی» رسیده‌اند، پس از آن، اگر فرماندهان نظامی امریکا تشخیص دهند که آتش بس برقرار است، ایالات متحده و طالبان توافق نامه رسمی را امضا خواهند کرد (Agha, Finnegan, 2020).

پس از کاهش یک هفته‌ای خشونت، خلیل‌زاد، نماینده ویژه، در ۲۹ فروری سال ۲۰۲۰، در حضور تعدادی از ناظران بین‌المللی، از جمله مایک پمپئو، وزیر امور خارجه، با ملا عبدالغنی برادر، معاون سیاسی طالبان، توافق نامه رسمی را در دوحه امضا کرد. در همان روز، در کابل، وزیر دفاع مارک اسپر، با رئیس جمهور افغانستان، اشرف غنی، دیدار کرد و بیانیه مشترک ایالات متحده و افغانستان را صادر کرد که در آن تأیید حمایت ایالات متحده از دولت افغانستان و تمایل طولانی مدت دولت افغانستان به مذاکره بدون پیش شرط با طالبان تصریح شده است.

به عنوان بخشی از توافق نامه ایالات متحده و طالبان، ایالات متحده موافقت کرد که نیروهای خود را از ۱۳۰۰۰ نفر به ۸،۶۰۰ نفر در طی ۱۳۵ روز کاهش دهد (با کاهش نسبی در سطوح نیروهای متحد) و در طی ۱۴ ماه (آوریل ۲۰۲۱) همه نیروهای خود را عقب بکشد. سایر تعهدات ایالات متحده شامل تلاش برای تسهیل مبادله زندانیان بین طالبان و دولت افغانستان و رفع تحریم‌های ایالات متحده علیه اعضای طالبان بود. در عوض، طالبان متعهد شدند که به اعضای خود یا گروه‌های دیگر، از جمله القاعده و وابسته محلی دولت اسلامی، اجازه ندهند از خاک افغانستان برای تهدید ایالات متحده یا متحدانش استفاده کنند؛ از جمله با جلوگیری از جذب، آموزش و جمع‌آوری کمک مالی. مقامات امریکایی گفتند «بخش‌هایی از این توافق نامه وجود دارد که قرار نیست علنی شود؛ اما

این بخش‌ها هیچ‌گونه تعهد اضافی را توسط ایالات متحده شامل نمی‌شوند». ضمائم را به عنوان «روشی محرمانه برای اجرا و تأیید» توصیف کردند (Dozier, 2020). وزیر پمپئو گفت: «هر عضو کنگره فرصتی برای دیدن آن‌ها پیدا می‌کند»؛ هرچند برخی از اعضا سؤالاتی را درباره ضرورت طبقه‌بندی این ضمائم مطرح کردند (Brufke, 2020).

۲. گفت‌وگوهای بین‌الافغانی

توافق‌نامه ایالات متحده و طالبان پایان تلاش نظامی ایالات متحده در افغانستان را پیش‌بینی می‌کند؛ اما این یک توافق‌نامه جامع صلح بین افغان‌ها نیست؛ بلکه بیش‌تر ناظران ارزیابی می‌کنند که (این توافق‌نامه) تنها از طریق یک توافق سیاسی مذاکره‌شده بین طالبان و دولت افغانستان امکان‌پذیر است. گفت‌وگوهای بین‌الافغانی با هدف دستیابی به چنین توافقی از سپتامبر ۲۰۲۰ آغاز شد؛ آغاز گفت‌وگوهای طولانی‌مدت گامی اساسی برای حل منازعات است. هنوز دو طرف در مورد موضوعات عمده‌ای مانند حکومت آینده و حقوق زنان و برخی انگیزه‌ها و اهداف طالبان، غیر هم‌فکر به نظر می‌رسند.

توافق‌نامه فبروری ۲۰۲۰ آمریکا و طالبان، طالبان را متعهد کرد که تا ۱۰ مارچ با دولت افغانستان وارد گفت‌وگو شوند؛ اما مذاکرات برای ماه‌ها بدون برنامه باقی مانده بود که شامل بن‌بست در کابل به دلیل اختلاف نظر در انتخابات ریاست جمهوری (افغانستان) در سپتامبر ۲۰۱۹، تأخیر در مبادله زندانیان بین طالبان و دولت افغانستان و خشونت مداوم بود. اشرف غنی، رئیس‌جمهور افغانستان، و عبدالله عبدالله، رقیب انتخاباتی غنی و شریک سابق حکومت وحدت ملی، در ماه می سال ۲۰۲۰ توافق کردند که به بن‌بست سیاسی خود پایان دهند و عبدالله را به عنوان رئیس شورای عالی جدید مصالحه ملی (HCNR) منصوب کنند تا مذاکرات با طالبان را سرپرستی کند (Adili, 2020).^۱ طرفین درگیری در اوایل سپتامبر سال ۲۰۲۰ مبادلات زندانیان را به اتمام رساندند و مانع اصلی مذاکرات بین‌الافغانی را که از ۱۲ سپتامبر ۲۰۲۰ در دوحه آغاز شده بود، برطرف کردند.

بنیاد اندیشه

تاسیس ۱۳۹۴

۱. رئیس‌جمهور غنی به عنوان پیروز انتخابات ریاست جمهوری سپتامبر ۲۰۱۹، در ۱۸ فبروری سال ۲۰۲۰ اعلام شده بود که کمی بیش از ۵۰٪ آرا را به دست آورد و بنابراین از مصاف با عبدالله، کسی که ۴۰٪ آرا را برده بود، جلوگیری کرد. عبدالله و طرفدارانش اکثریت قریب به اتفاق غنی را به عنوان متقلب رد کردند و تلاش کردند خود را به عنوان یک دولت جداگانه تثبیت کنند. غنی و عبدالله در ۹ مارچ ۲۰۲۰ مراسم تحلیف جداگانه را برگزار کردند. به طور کلی، این توافق به بن‌بست سیاسی فوراً پایان داد؛ اما یک تحلیلگر معتقد است که ابهامات آن ممکن است بذر درگیری‌های آینده را بکاربرد. از همه مهم‌تر این که «این عوامل اصلی بحران، به ویژه تضاد ناشی از سیستم سیاسی فعلی را از بین نبرد.» برای اطلاعات بیشتر در مورد سیستم سیاسی افغانستان و اتهامات متمرکز بودن بیش از حد آن و دامن‌زدن به تعارض، به گزارش CRS R45818 «پیشینه راهبرد ایالات متحده آمریکا در افغانستان: به طور خلاصه»، توسط کلیتون توماس مراجعه کنید.

۱-۲. مشارکت کنندگان

تیم مذاکره‌کننده ۲۱ نفره دولت افغانستان، به رهبری رئیس سابق امنیت ملی افغانستان و متحد غنی، محمد معصوم استانکزی، شامل چهار زن است و از تمام گروه‌های عمده قومی افغانستان نمایندگی می‌کند (Chritine Roehrs, Ali Yawar Adili and Sayed Asadullah Sadat, 2020). شورای عالی مصالحه ملی به ریاست عبدالله، نظارت بر کار تیم مذاکره را بر عهده دارد. عبدالله در ابتدا انتصاب اعضای شورای عالی مصالحه ملی در ماه آگوست سال ۲۰۲۰ توسط غنی را رد کرد و ظاهراً بحث در مورد نهایی شدن عضویت این گروه ادامه دارد (Adili, 2020). این مشکلات، نشانه اختلافات پایدار در میان نخبگان سیاسی افغانستان است که هم‌چنان از نظر قومی و سایر مسائل اختلاف نظر دارند.^۱

تیم مذاکره‌کننده طالبان هم‌چنین دارای ۲۱ عضو (همه مرد) است؛ اگرچه طالبان این لیست را علنی نکرده‌اند. در ۵ سپتامبر، طالبان به عنوان مذاکره‌کننده اصلی، مولوی عبدالحکیم حقانی، روحانی ارشد تندرو، که رئیس دادگاه عالی طالبان است و گفته می‌شود به رهبر طالبان، هیبت‌الله آخوندزاده نزدیک است را اعلام کرد. برخی از تحلیلگران حدس می‌زنند که این اقدام نشان‌دهنده تلاش رهبران طالبان (احتمالاً مستقر در پاکستان) برای اعمال کنترل بیش‌تر بر مذاکرات است که ظاهراً تحت نظارت ملا عبدالغنی برادر، معاون سیاسی طالبان، مستقر در دوحه است (که با وزیر امور خارجه (امریکا) مایک پمپئو در دوحه ملاقات کرد)، کسی که تحلیلگران او را معتدل‌تر می‌دانند (Bezhan, 2020). خلیل‌زاد، نماینده ویژه ایالات متحده، در ۱۱ سپتامبر ۲۰۲۰ گفت که ایالات متحده «هریک از طرفین را درگیر خواهد کرد»؛ اما شرکت‌کننده مستقیم در مذاکرات نخواهد بود، در صورت درخواست، نقش آن محدود به کمک به مذاکرات است (Khlilzad, 2020). خلیل‌زاد از آن زمان چندین بار به دوحه سفر کرده است و در آن‌جا به طور جداگانه با اعضای هر تیم مذاکره‌کننده دیدار کرده است.

۲-۲. مسائل عمده مذاکره

کارشناسان و مقامات انتظار دارند که مذاکرات ماه‌ها به طول انجامد و حداقل دو موضوع اساسی حاکم باشد: کاهش خشونت و تعیین ساختار و جهت‌گیری دولت آینده افغانستان.

الف. کاهش خشونت

توافق‌نامه طالبان- ایالات متحده، طالبان را متعهد می‌کند که از حمله به نیروهای امریکایی و بین‌المللی خودداری کنند؛ طبق تعهدی که طالبان گفته می‌شود آن را رعایت می‌کنند. با این حال،

۱. برای اطلاعات بیش‌تر در مورد قومیت و سیاست در افغانستان، به گزارش CRS R4581 «پیشینه سیاست ایالات متحده امریکا در افغانستان» توسط کلیتون توماس مراجعه کنید.

این (گزینه) به عملیات طالبان علیه نیروهای دولت افغانستان، که ادامه داشته و در برخی مناطق در سال ۲۰۲۰ افزایش یافته است، نمی‌پردازد (George, Tassel, 2020). وزارت دفاع افغانستان از حملات طالبان در ۱۸ استان از ۳۴ استان کشور در ۱۲ سپتامبر، با آغاز مذاکرات در دوحه، خبر داد. از همان زمان، با کشته شدن صدها نفر از نیروهای افغان، خشونت به سرعت ادامه دارد (Shaheed, 2020; Amiri and Rasmussen, 2020). در اکتبر سال ۲۰۲۰، ایالات متحده، حمله طالبان علیه مرکز استان هلمند را «ناسازگار» با توافق‌نامه طالبان-ایالات متحده خواند و حمله هوایی را برای حمایت از نیروهای دولت افغانستان شروع کرد. سازمان ملل متحد گزارش می‌دهد در حالی که تعداد تلفات غیر نظامیان طی ۹ ماه اول سال ۲۰۲۰ کم‌ترین میزان از سال ۲۰۱۲ بوده است، «آسیب وارده به غیر نظامیان هم‌چنان بیش از حد و تکان‌دهنده است»؛ در حالی که تقریباً ۶۰۰۰ افغان در جنگ امسال کشته یا زخمی شده‌اند (UNAMA, 2020).

دولت افغانستان آتش‌بس دائمی را در اولویت قرار داده است. طالبان علی‌رغم دو آتش‌بس محدود در سال‌های اخیر، آن را رد کرده‌اند. بسیاری از ناظران شک دارند که طالبان موافقت کنند که خشونت را متوقف کنند. بدون شک، منبع اصلی اهرم فشار آن‌ها قبل از توافق (خشونت است)؛ اگرچه کاهش هدفمند خشونت می‌تواند زمینه را برای آتش‌بس گسترده‌تر فراهم کند (Sidiqi, 2020).

ب. حکومت افغانستان

اختلافات عمده‌ای در مورد دیدگاه‌های طرفین برای آینده افغانستان وجود دارد؛ از جمله ساختار دولت افغانستان و این‌که این کشور چه حقوقی برای شهروندان افغانستان، به ویژه زنان، به رسمیت می‌شناسد.^۱ طالبان که اولویت اصلی آن‌ها خروج نیروهای خارجی از کشور است، پیشنهادات خاص خود را در مورد این موضوعات به تفصیل شرح ندادند. ملا برادر در سخنان آغازین خود در این گفت‌وگوها گفت: «ما به دنبال افغانستان مستقل، با اقتدار، متحد، توسعه‌یافته و آزاد هستیم؛ افغانستانی با یک نظام اسلامی که در آن همه مردم کشور بتوانند بدون تبعیض مشارکت کنند.» (Gul, 2020). برخی تحلیلگران ادعا می‌کنند که طالبان به احتمال زیاد به تصمیم‌گیری‌های روحانیون ناظر قانون‌گذاران اجرایی فشار وارد می‌کنند (Bezhan, 2020).

رهبران افغانستان عزم خود را برای حفظ نهادهای دموکراتیک افغانستان و قانون اساسی آن ابراز می‌دارند که اسلام را به عنوان دین دولتی تثبیت می‌کند. عبدالله، رئیس شورای عالی مصالحه ملی، در مصاحبه‌ای در دوحه گفت: «برای من، یک نفر، یک رأی - من چیزی را خط قرمز نمی‌نامم - اما این بسیار حیاتی است... و مصالحه در این موارد ما را به صلح نمی‌رساند (George, 2020). رئیس

۱. به CRS In Focus, IF11646, «زنان و دختران افغان: وضعیت و اقدام کنگره»، نوشته کلیتون توماس و سارا آر کالینز مراجعه کنید.

جمهور غنی وعده داده است که دولت وی هیچ توافق‌نامه‌ای را که حقوق افغان‌ها را محدود کند، منعقد نخواهد کرد و قبلاً هشدار داده بود که هر توافقی برای خروج نیروهای امریکایی که شامل مشارکت کابل نباشد، می‌تواند منجر به «فاجعه» شود. و اشاره به درگیری‌های داخلی دهه ۱۹۹۰ پس از سقوط دولت مورد حمایت شوروی که منجر به ظهور طالبان شد، می‌کند (Voice of America, 2019). دولت افغانستان گمانه‌زنی‌ها را درباره یک توافق احتمالی تقسیم قدرت رد کرده است.

وزیر امور خارجه پمپئو در سخنرانی آغاز گفت‌وگوها، ضمن تشریح محدودیت‌های نفوذ ایالات متحده، افغان‌ها را به حفظ دستاوردهای دموکراتیک تشویق کرد و گفت: «انتخاب سیستم سیاسی شما البته که انتخاب شماست... ایالات متحده به دنبال تحمیل سیستم خود به دیگران نیست (Pompeo, 2020). وی افزود که دولت امریکا معتقد است «حمایت قاطع از حقوق همه افغان‌ها بهترین راه برای شکستن چرخه خشونت است.

۳-۲. چشم‌اندازها

هنوز مشخص نیست که چه نوع ترتیبات امنیتی و سیاسی می‌تواند رضایت کابل و طالبان را تأمین کند تا حدی که طرف دوم از جنگ مسلحانه خود دست بکشد. بسیاری از افغان‌ها، به ویژه زنان، که حکومت طالبان را به یاد می‌آورند و با سیاست‌ها و اعتقادات این گروه مخالف می‌ورزند، هم‌چنان محتاط هستند (Constable, 2019). این افغان‌ها در مورد معتمد بودن طالبان شک دارند و ابراز نگرانی می‌کنند که در صورت عدم فشار ارتش ایالات متحده، این گروه انگیزه کمی برای پیروی از هرگونه توافق با کابل دارند (Washington Post, 2019). برخی از مقامات افغانستان گمان می‌کنند طالبان در تلاش برای «تمام کردن ساعت (مهلت) عقب‌نشینی نیروهای امریکایی» هستند، و در مذاکرات به اندازه کافی باقی می‌مانند تا خروج کامل ایالات متحده را تأمین کنند، و پس از آن از برتری خود در میدان جنگ برای به دست گرفتن کنترل کشور با زور استفاده خواهند کرد (Mashal, 2020).

مقامات امریکایی، گزارش‌های مختلفی درباره میزان احتمالی عقب‌نشینی ارتش امریکا یا مربوط به باقیماندن طالبان در گفت‌وگو با کابل بیان نتیجه چنین گفت‌وگوهایی ارائه داده‌اند.^۱ «مولی فی»، معاون مذاکره‌کننده امریکا، در ۱۸ فیبروری گفت: «ما نتیجه مذاکرات بین‌افغانی را پیش‌داوری نخواهیم کرد؛ اما آماده‌ایم که از هر اجماعی که افغان‌ها بتوانند در مورد تمهیدات سیاسی و حکومتی آینده خود به دست آورند، حمایت کنیم.» (Phee, 2020).

۱. در جلسه توجیهی ۲۷ فوریه پیش از امضای توافق‌نامه، یک مقام ارشد امریکایی که نامش فاش نشده است، گفت: «اگر توافق سیاسی به شکست منجر شود، اگر مذاکرات با شکست روبه‌رو شود، چیزی وجود ندارد که ایالات متحده را مجبور به عقب‌نشینی نیروهای خود کند.» در حالی که دیگری گفت: «جدول زمانی مربوط به ضد تروریسم است، نه نتایج سیاسی.» جلسه توجیهی با مقامات ارشد دولت.

با این حال، یک نظرسنجی در دسامبر ۲۰۱۹ گزارش داد که «اکثریت قابل توجه» افغان‌ها از تلاش برای مذاکره در مورد توافق صلح با طالبان هم آگاه بودند (۷۷٪) و هم‌چنین به شدت یا تا حدودی (۸۹٪) از آن حمایت می‌کردند؛ در حالی که با این گروه مخالف بودند (Asia Founda-tion, 2019). حداقل برخی از افغان‌ها از «صلح به هر قیمتی» با توجه به دهه‌ها درگیری که کشور رنج برده است، حمایت می‌کنند (George and Sharif, 2020).

۳. وضعیت درگیری و وضعیت نظامی ایالات متحده

از نوامبر سال ۲۰۲۰، مأموریت تحت هدایت ناتو در افغانستان، معروف به مأموریت حمایت قاطع (RSM)، کم‌تر از ۱۲۰۰۰ سرباز دارد که شاید ۴۰۰۰ نفر آن‌ها نیروهای امریکایی هستند (RSM(Garamone, 2020) نیروهای دفاع ملی و امنیتی افغانستان (ANDS) را آموزش، مشاوره و مساعدت کرده است: از زمان تأسیس RSM در اوایل سال ۲۰۱۵، زمانی که نیروهای افغان مسئولیت امنیت را در سراسر کشور به عهده گرفتند. عملیات رزمی هزاران نفر دیگر از نیروهای امریکایی نیز ادامه دارد. این دو «مأموریت مکمل»، تشکیل‌دهنده «عملیات حفاظت از آزادی» ارتش امریکا است (Operation Freedom's Sentinel, 2018).

رئیس جمهور ترامپ بارها و بارها عزم خود را برای عقب‌نشینی نیروهای امریکایی ابراز داشته است؛ ظاهراً حداقل تا حدی ناشی از ناامیدی او از وضعیت درگیری است که مقامات نظامی ایالات متحده حداقل از اوایل سال ۲۰۱۷ آن را «بن‌بست استراتژیک» ارزیابی کرده‌اند (Melley and Es-per, 2019). مسلماً این ارزیابی را پیچیده می‌کند. دولت امریکا بسیاری از معیارهای پیشرفت نظامی را که قبلاً علنی بود، دریغ کرده است. قابل ذکر است بازرسی کل ویژه بازسازی افغانستان (SIGAR) در آپریل ۲۰۱۹ گزارش داد که ارتش ایالات متحده «دیگر ارزیابی پایداری در سطح منطقه از دولت افغانستان و کنترل و نفوذ شورشیان را ارائه نمی‌دهد»؛ زیرا از نظر فرماندهی [ایالات متحده] دارای ارزش تصمیم‌گیری محدود بود (SIGAR, 2019). آخرین معیارهای گزارش شده از SIGAR در گزارش ۳۰ ژانویه ۲۰۱۹، نشان داد که سهم مناطق تحت کنترل یا نفوذ دولت به ۵۳/۸ درصد از اکتبر ۲۰۱۸ کاهش یافته است. این رقم پایین‌ترین (رقم) از زمان پیگیری در نوامبر ۲۰۱۵ بود که توسط SIGAR ضبط شده است. ۱۲٪ مناطق تحت کنترل یا نفوذ شورشیان بودند و ۳۴٪ باقیمانده مورد مناقشه بودند. به نظر نمی‌رسد که نیروی سیاسی درگیری‌ها در دو سال گذشته به نفع دولت افغانستان تغییر کرده باشد.

۱. این اطلاعات که در هر گزارش سه ماهه بازرسی ویژه بازسازی افغانستان (SIGAR) به ژانویه ۲۰۱۶ برمی‌گردد، میزان کنترل و نفوذ طالبان را هم از نظر قلمرو و هم از نظر جمعیت تخمین زده است.

توسعه و گسترش ANDSF

اثر بخشی ANDSF برای امنیت افغانستان کلیدی است و ایالات متحده و پشتیبانی بین‌المللی برای حمایت از ANDSF حیاتی است. رئیس جمهور غنی گفته است: «ما بدون پشتیبانی [مالی] ایالات متحده قادر به پشتیبانی ارتش مان نخواهیم بود.» (Iqbal, 2018). از سال ۲۰۱۴، ایالات متحده به طور کلی حدود ۷۵٪ از ۵ تا ۶ میلیارد دلار تخمین زده شده تأمین بودجه مورد نیاز یک سال برای ANDSF، با توازن حاصل از شرکای امریکایی (سالانه ۱ میلیارد دلار) و دولت افغانستان (۵۰۰ میلیون دلار) را فراهم کرده است. پنتاگون در ژوئن ۲۰۲۰ گزارش داد که «خودکفایی کامل [مالی] تا سال ۲۰۲۴ واقع بینانه به نظر نمی‌رسد؛ حتی اگر سطح خشونت و به همراه آن ساختار نیروی ANDSF به طور قابل توجهی کاهش یابد.» (Defense, 2020).

در همان گزارش، DOD ارزیابی کرد که اگرچه نیروهای افغان (به ویژه نیروی هوایی و نیروهای ویژه افغانستان) توانایی‌های قابل توجهی از خود نشان می‌دهند؛ اما «آن‌ها در درازمدت به اعتماد بر پشتیبانی لجستیکی طرف قرارداد و برای اکثریت قریب به اتفاق بودجه لازم برای ادامه عملیات جنگی به ایالات متحده اعتماد خواهند کرد.» (Ibid). کل نیروهای ANDSF از جولای ۲۰۲۰ تقریباً ۲۸۹،۰۰۰ گزارش شده است. سایر معیارهای مربوط به قدرت و عملکرد ANDSF، از جمله میزان تلفات و خسارت، توسط نیروهای ایالات متحده-افغانستان طبقه‌بندی شده است (USFOR-A) با گزارش سه ماهه اکتبر 2017 SIGAR، با استناد به درخواست از دولت افغانستان، اگرچه SIGAR قبلاً این معیارها را به عنوان بخشی از گزارش‌های سه ماهه خود منتشر کرده بود (Officials, 2017).

عملیات هوایی ایالات متحده تحت دولت ترامپ به میزان قابل توجهی افزایش یافت: ایالات متحده در سال ۲۰۱۹، حداقل نسبت به سال‌های ۲۰۱۰ به بعد، تسلیحات بیشتری را در افغانستان استفاده کرده است و فقط در دو ماه اول سال ۲۰۲۰، نیروهای امریکایی ۱۰۱۰ حمله را در ۲۷ ولایت از ۳۴ ولایت افغانستان انجام دادند.^۱ در ماه می سال ۲۰۲۰، فرماندهی مرکزی نیروی هوایی ایالات متحده اعلام کرد که دیگر گزارش ماهانه در مورد تعداد حملات هوایی و تدارکات را منتشر نمی‌کند، با استناد به «این که چگونه این گزارش می‌تواند بر بحث‌های جاری با طالبان در مورد مذاکرات صلح افغانستان تأثیر منفی بگذارد.» (Magazine, 2020). عملیات هوایی ایالات متحده به نظر می‌رسد از زمان توافق امریکا و طالبان به میزان قابل توجهی کاهش یافته است؛ اگرچه سخنگوی ارتش امریکا حملات دوره‌ای امریکا علیه تحركات طالبان را که ایالات متحده آن را نقض توافق می‌داند (مانند حمله طالبان در اکتبر ۲۰۲۰ در ولایت هلمند) برجسته کرده است.

۱. نیروی امریکایی - افغانستان، خلاصه حملات ماهانه.

۳-۱. عقب‌نشینی نظامی امریکا: سؤالاتی دربارهٔ زمان‌بندی و شروط

ضمن اظهار این‌که این عقب‌نشینی مبتنی بر شرایط است، مقامات دولت پیام‌های متناقضی دربارهٔ (این‌که) میزان عقب‌نشینی ارتش امریکا مشروط به تحولات مختلف (است)، داده‌اند.^۱ آن‌ها هم‌چنین ادعاهایی که تصمیمات خروج با توجه به نگرانی‌های سیاسی داخلی ایالات متحده صورت می‌گیرد و این‌که عقب‌نشینی ارتش امریکا انگیزه‌های طالبان را برای ماندن و شمولیت در مذاکرات بین‌الافغانی کاهش می‌دهد، رد می‌کنند. مشخص نیست که آیا ایالات متحده در صورت فروپاشی گفت‌وگوهای بین‌الافغانی، خروج خود را متوقف یا معکوس خواهد کرد. برخی از اعضای کنگره پیشنهاد کرده‌اند بودجهٔ مربوط به عقب‌نشینی ارتش ایالات متحده را محدود کنند؛ مگر این‌که دولت تأیید کند که با عقب‌نشینی امنیت ملی ایالات متحده یا دستاوردهای اجتماعی و سیاسی افغانستان از سال ۲۰۰۱ به خطر نمی‌افتد (نگاه کنید به: H.R. 7343).

به نظر می‌رسد در اکتبر سال ۲۰۲۰، به دلیل دیدگاه‌های ضد و نقیض مقامات ارشد دولت، سردرگمی در مورد وضعیت نظامی آیندهٔ ایالات متحده افزایش یافته است. در ۷ اکتبر، «رابرت اوپراین»، مشاور امنیت ملی، گفت که تعداد نیروهای امریکایی تا «اوایل سال آینده» به ۲۵۰۰ نفر می‌رسد (Helene Cooper and Eric Schmitt, 2020). بعداً همان روز، رئیس‌جمهور ترامپ در توییتی نوشت: «ما باید تعداد کمی از مردان و زنان شجاع خود را که در افغانستان خدمت می‌کنند، تا کریسمس به کشور برگردانیم» (Trump, 2020). مشخص نیست که چه چیزی باعث توییت رئیس‌جمهور شده است و این‌که آیا وی حامل تغییر رسمی در سیاست ایالات متحده است. طالبان با انتشار بیانیه‌ای از اظهارات رئیس‌جمهور به عنوان «گامی مثبت» استقبال کردند (Naeem, 2020). مقامات افغان ظاهراً این توییت را به عنوان «یک ضربهٔ بزرگ که روحیهٔ ملی را تضعیف می‌کند»، توصیف کردند (Pamela Constable and Sharif Hassan, 2020).

ژنرال «مارک میلی»، رئیس ستاد مشترک، در مورد توییت رئیس‌جمهور پرسید ... من به طور پیش‌فرض به «ما یک برنامه داریم» برمی‌گردم. این یک طرح مبتنی بر شرایط است و هم‌اکنون، تنها تعدادی که به صورت علنی وجود دارد که من از هر نوع تعداد رسمی مطلع هستم؛ در آیندهٔ نه‌چندان دور تا ماه نوامبر ۴۵۰۰ عدد است. و این برنامه است؛^۲ ما هم‌چنان به نظارت بر این شرایط ادامه می‌دهیم. و به عنوان تصمیمات بعدی که رئیس‌جمهور بر اساس آن شرایط می‌گیرد، ما آن تصمیمات را عملی خواهیم کرد (NPR, 2020).

۱. در جلسهٔ توجیهی ۲۷ فوریه پیش از امضای توافق‌نامه، یک مقام ارشد امریکایی که نامش فاش نشده، گفت: «اگر توافق سیاسی به شکست منجر شود، اگر مذاکرات شکست بخورد، هیچ چیز ایالات متحده را به عقب‌نشینی نیروهای خود ملزم نمی‌کند.» دیگری گفت: «جدول زمانی خروج مربوط به ضد تروریسم است، نه نتایج سیاسی. دفتر سخنگو، «توجیهی با مقامات ارشد دولت در مورد مراحل بعدی دستیابی به توافق‌نامهٔ ایجاد صلح در افغانستان»، وزارت امور خارجهٔ ایالات متحده، ۲۹ فوریه ۲۰۲۰.

همان مصاحبه، ژنرال میلی، ورود به مذاکرات بین‌افغانی، کاهش خشونت و قطع رابطه با القاعده (به بخش زیر مراجعه کنید) را به عنوان برخی از اقدامات طالبان که عقب‌نشینی امریکا به آن‌ها منوط است، مشخص کرد. در حالی که طالبان گفت‌وگوها را با دولت افغانستان آغاز کرده‌اند، خشونت هم‌چنان که در بالا ذکر شد، به طور ثابت باقی مانده است. مقامات نظامی ایالات متحده تفسیرهای مختلفی از حملات طالبان ارائه داده‌اند. وزیر دفاع وقت، «مارک اسپر»، در ۲ مارچ در حضور رسانه‌ها گفت که «انتظار ما این است که کاهش خشونت ادامه یابد تا زمانی که مذاکرات بین‌افغانی را شروع کنیم، تدریجاً متوقف شود.» (Esper and Milley, 2020). مشخص نیست که این انتظار بر اساس چه بود؛ هیچ ماده‌ای در توافق‌نامه ایالات متحده و طالبان مبنی بر متعهدساختن طالبان برای جلوگیری از حمله به نیروهای افغان وجود ندارد؛ واقعیتی که خلیل‌زاد در جلسه توجیهی رسانه‌ای ۱۵ ماه می ۲۰۲۰ به آن اعتراف کرد (Khlilzad Z, 2020). مقامات امریکایی از زمان توافق به طور مداوم اظهار داشتند که خشونت طالبان «به طور غیر قابل قبولی زیاد است.» (Morgan Phil-lips 2020, Reuters 2020). در اکتبر سال ۲۰۲۰، نماینده ویژه، خلیل‌زاد، پس از جلسه با مقامات طالبان در دوحه اعلام کرد که طرفین با «تنظیم مجدد» موافقت کرده‌اند و «ما انتظار داریم که تعداد تلفات افغان‌ها» به طور قابل توجهی کاهش یابد.» (Kahlilzad, 2020).

«جوزف بایدن»، معاون پیشین رئیس‌جمهور، برنده احتمالی انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۲۰ ایالات متحده، ظاهراً با تصمیم دولت او با ما برای افزایش سطح نیروهای ایالات متحده در سال ۲۰۰۹ مخالفت و نسبت به کمک‌های توسعه‌ای ایالات متحده و سطح نیروها در طول مبارزات اولیه انتخاباتی ۲۰۲۰ ابراز تردید کرد (Coll, 2018: 353-354, 367). در مورد برخی موارد در ۲۰۱۹ و ۲۰۲۰، نیت خود را برای آوردن نیروهای رزمی ایالات متحده در صورت انتخاب شدن، اعلام کرد و (این‌که) یک نیروی کوچک را فقط در عملیات ضد تروریسم متمرکز می‌کند (Biden, 2020).

۲-۳. دشمنان امریکا: طالبان، دولت اسلامی و القاعده (Clayton Thomas, 2020)

رهبر طالبان، هیبت‌الله آخوندزاده است که به امیرالمؤمنین یا فرمانده مؤمن معروف است. طالبان خود را به عنوان امارت اسلامی می‌نامند. هیبت‌الله جانشین ملا منصور شد که در حمله هوایی ۲۰۱۶ امریکا در پاکستان کشته شد. منصور جانشین ملا عمر، بنیان‌گذار طالبان، شده بود که در آپریل ۲۰۱۳ به دلایل طبیعی درگذشت. پیش از این شخصیتی در دادگاه‌های مذهبی طالبان بود، هیبت‌الله «بیش‌تر از این‌که یک متخصص فنون نظامی باشد، یک محقق اسلامی محسوب می‌شود.» (Sen-tinel, 2018). هنوز هم تحت رهبری اجماع‌محور او طالبان به موفقیت‌های چشم‌گیری در زمینه

نظامی رسیده‌اند و این گروه انسجام بیش‌تری داشته و نسبت به گذشته کم‌تر در معرض فروپاشی قرار دارند (Watkins, 2020).

طالبان که قدرت آن‌ها در حدود ۶۰۰۰۰ جنگجوی تمام‌وقت تخمین زده شده است، به طور مداوم توانایی‌های تاکتیکی قابل توجهی را نشان داده‌اند. مقامات امریکایی به طور کلی می‌گویند که با توجه به توازن نظامی موجود، طالبان حالت یک تهدید بالقوه برای دولت افغانستان نیستند. اگر ایالات متحده سطح یا ماهیت اعزام نیروهای خود را در افغانستان تغییر دهد (طبق توافق‌نامه طالبان با ایالات متحده) و یا بودجه ANDSF را کاهش دهد، وضعیت فوق تفاوت خواهد کرد. SIGAR در آوریل ۲۰۲۰، گزارش داد که نیروهای ایالات متحده اکنون از انتشار اطلاعات عمومی در مورد حملات آغاز شده توسط دشمن خودداری می‌کند و SIGAR آن را «یکی از آخرین معیارهای باقیمانده این نهاد می‌نامد که می‌تواند برای گزارش عمومی در مورد وضعیت امنیتی افغانستان» استفاده کند (SIGAR, Quarterly Report to the United States Congress, 2020).

فراتر از طالبان، سهم قابل توجهی از عملیات ایالات متحده وابسته به گروه وابسته به دولت اسلامی، معروف به دولت اسلامی-ولایت خراسان (ISKP، هم‌چنین به نام ISIS-K) بوده است. برآورد قدرت ISKP به طور کلی از ۲،۰۰۰ تا ۴،۰۰۰ مبارز متغیر بود تا این‌که ISKP در اواخر سال ۲۰۱۹، به دلیل حملات نیروهای امریکایی و افغانی و به طور جداگانه، طالبان «فروپاشید» (Times, 2019). ISKP و نیروهای طالبان گاهی اوقات برای کنترل منطقه‌ای به دلیل سیاسی و یا دیگر اختلافات جنگیده‌اند (Shawn Snow 2020, Reuters 2019). تعدادی از رهبران ISKP در حملات آمریکا از سال ۲۰۱۶ کشته شده‌اند، و نیروهای افغان در بهار سال ۲۰۲۰ دو جانشین رهبران ISKP را دستگیر و زندانی کردند. مقامات امریکایی هشدار می‌دهند که ISKP هم‌چنان به عنوان یک تهدید باقیمانده و به چندین حمله برجسته اشاره دارد که در سال ۲۰۲۰ به این گروه نسبت داده شد (از جمله حمله ماه می ۲۰۲۰ به یک زایشگاه در کابل و حمله در نوامبر ۲۰۲۰ به یک دانشگاه در کابل)؛ اما سازمان ملل گزارش داد که تلفات ناشی از حملات ISKP در سال ۲۰۲۰ به طور قابل توجهی نسبت به سال ۲۰۱۹ کاهش یافته است.

برآورد می‌شود که رهبران القاعده (AQ) به همراه جنگجویان وابسته منطقه‌ای القاعده در شبه‌قاره هند نیز در افغانستان فعالیت می‌کنند. در ماه می سال ۲۰۲۰، سازمان ملل متحد گزارش داد که رهبران ارشد طالبان در جریان مذاکرات با ایالات متحده «مرتباً با همتایان (القاعده) خود مشورت می‌کنند.»^۱ القاعده از توافق‌نامه ایالات متحده و طالبان استقبال کرده و «آن را به عنوان یک پیروزی برای اهداف طالبان و در نتیجه برای نزاع طلبی جهانی جشن گرفته است.» (Ibid).

۱. گزارش یازدهم تیم تحلیلی پشتیبانی و نظارت بر تحریم‌ها که طبق مصوبه ۲۵۰۱ (۲۰۱۹) در مورد طالبان ارائه شده است و سایر اشخاص و اشخاص وابسته که تهدیدی برای صلح، ثبات و امنیت افغانستان هستند، S / ۲۰۲۰ / ۴۱۵، منتشر شده در ۲۷ می سال ۲۰۲۰.

مقامات امریکایی در مورد میزان انجام تعهدات ضد تروریستی طالبان در مورد القاعده که طالبان با آن‌ها ارتباط تنگاتنگی داشته‌اند، اختلاف نظر دارند. وزیر پمپئو در اول جولای گفت که نشانه‌هایی از مبارزه فعالانه طالبان با القاعده را دیده است؛ در حالی که ژنرال مک کنزی در ۱۵ جولای گفت که «در حال حاضر، برای من کاملاً مشخص نیست که طالبان اقدامات مثبتی را در مورد القاعده انجام داده است.» (Pompe 2020; Voice of America 2020). مشخص نیست که چه مکانیزم‌های تأییدی برای اطمینان از انطباق طالبان با تعهد برای جلوگیری از فعالیت القاعده در افغانستان وجود دارد و تا چه میزان ممکن است خروج امریکا متوقف شود یا بر اساس اقدام طالبان در مورد القاعده برعکس شود، نیروهای افغان در سطحی بالا، در عملیات القاعده در ولایت غزنی افغانستان کشته می‌شوند؛ جایی که گفته می‌شود وی در آن‌جا با نیروهای طالبان زندگی و کار می‌کرد، بیش تر سؤالات مربوط به اهداف طالبان در مورد القاعده را تأکید می‌کند (Seldin, 2020).

۴. انگیزه‌های منطقه‌ای: پاکستان و سایر همسایگان

انگیزه‌های منطقه‌ای و درگیری قدرت‌های خارجی مستقیماً بر درگیری در افغانستان تأثیر می‌گذارد. کشور همسایه که در این زمینه به عنوان مهم‌ترین (همسایه) مورد توجه قرار گرفته است، پاکستان است که برای دهه‌ها نقش فعال و از نظر بسیاری منفی در امور افغانستان داشته است. سرویس‌های امنیتی پاکستان ارتباط خود را با گروه‌های شورشی افغانستان، به ویژه شبکه حقانی، حفظ می‌کنند (Thomas, 2020). رهبران افغان، به همراه فرماندهان ارتش ایالات متحده، بیش تر قدرت و دیرپایی شورشیان را مستقیم یا غیرمستقیم به حمایت پاکستان نسبت می‌دهند. رئیس‌جمهور ترامپ پاکستان را به «اسکان تروریست‌هایی که ما با آن‌ها می‌جنگیم» متهم کرده است (Trump 2017, Thomas 2018). از اواخر سال ۲۰۱۸، دولت ترامپ خواستار کمک اسلام‌آباد در مذاکرات ایالات متحده با طالبان شده است، و خلیل‌زاد از پاکستان برای آزادی برادر از بازداشت در اکتبر ۲۰۱۸ و به خاطر تسهیل سفر چهره‌های طالبان به گفت‌وگوها در دوحه تشکر کرده است (Khalilzad, 2019). گزارش دو ساله وزارت دفاع در مورد افغانستان که در جولای سال ۲۰۲۰ منتشر شد، اظهار داشت که پاکستان «حمایت قاطع از تسهیل صلح در افغانستان» را نشان داده است (DOD, 2020).

پاکستان ممکن است یک افغانستان ضعیف و بی‌ثبات را نسبت به یک کشور قدرتمند و متحد افغان ترجیح دهد (به ویژه کشوری که توسط یک حکومت قومی تحت سلطه پشتون‌ها در کابل رهبری می‌شود؛ پاکستان یک اقلیت پشتون بزرگ و سرکش دارد).^۱

۱. پشتون یک گروه قومی است که حدود ۴۰ درصد از ۳۵ میلیون نفر افغانستان و ۱۵ درصد از ۲۱۵ میلیون نفر پاکستان را تشکیل می‌دهد؛ بنابراین، آن‌ها اکثریت نسبی را نمایندگی می‌کنند؛ اما در پاکستان اقلیت نسبتاً کوچکی هستند؛ اگرچه جمعیت پشتون پاکستان به طور قابل توجهی بیش تر از افغانستان است.

روابط افغانستان و پاکستان بیش تر پیچیده است: حضور بیش از یک میلیون مهاجر افغان در پاکستان و هم چنین اختلافات طولانی مدت و اختلافات قومی بر سر مرز مشترک ۱۶۰۰ مایلی آن‌ها^۱ (Kaura, 2017). تشکیلات امنیتی پاکستان به خاطر ترس از محاصره استراتژیک توسط هند، ظاهراً به طالبان افغان هم چنان به عنوان یک عنصر ضد هندی نسبتاً صمیمی و قابل اعتماد خواهد دید. حضور دیپلماتیک و تجاری هند در افغانستان - و حمایت‌های لفظی ایالات متحده از آن - ترس پاکستان از محاصره را تشدید می کند. هند بزرگترین همکار منطقه‌ای در بازسازی افغانستان بوده است؛ اما دهلی نو برای پیگیری روابط دفاعی عمیق تر با کابل تمایلی [از خود] نشان نداده است. افغانستان تا حد زیادی روابط صمیمانه خود را با سایر همسایگان خود، به ویژه کشورهای آسیای میانه، پس از اتحاد جماهیر شوروی، حفظ می کند که نقش آن‌ها در افغانستان نسبتاً محدود است؛ اما می تواند افزایش یابد (Hamidzada and Ponzio, 2019).

در دو سال گذشته، چندین فرمانده آمریکایی نسبت به افزایش سطح پشتیبانی روسیه و ایران از طالبان هشدار داده‌اند. هردو [کشور] برای توجیه فعالیت‌های خود به حضور وابسته دولت اسلامی در افغانستان استناد کرده‌اند. گزارش شده است که هردو (کشور) در سال ۲۰۲۰ به طور مستقیم درگیر شده‌اند؛ از جمله احتمالاً به پشتیبانی از حملات طالبان علیه نیروهای ایالات متحده^۲. هردو کشور با دولت طالبان در اواخر دهه ۱۹۹۰ مخالف بودند؛ اما گفته می شود که طالبان به عنوان یک نقطه مفید و اهرم فشار در برابر ایالات متحده است. افغانستان هم چنین می تواند در چارچوب آرزوهای وسیع چینی‌ها در آسیا و جهان از اولویت رو به رشد چین باشد (Kelemen, 2020).

۵. اقتصاد و کمک‌های ایالات متحده

علاوه بر حضور طولانی مدت نظامی، ایالات متحده کمک قابل توجهی به توسعه در افغانستان کرده است. از سال مالی ۲۰۰۲، کنگره بیش از ۱۴۱ میلیارد دلار کمک کلی برای افغانستان اختصاص داده است، با حدود ۶۱٪ برای امنیت و ۲۶٪ برای توسعه (با ۱۳٪ باقیمانده برای عملیات غیرنظامی و کمک‌های بشردوستانه). بودجه سال مالی ۲۰۲۱ دولت ۴ میلیارد دلار برای نیروهای افغانستان درخواست کرده است: ۲۵۰ میلیون دلار بودجه حمایت اقتصادی و مبالغ کم تر برای کمک به دولت افغانستان در تلاش‌هایی مانند مبارزه با مواد مخدر^۳. گزارش هزینه جنگ DOD، هزینه عملیات

۱. پاکستان، سازمان ملل و دیگران خط دیورند ۱۸۹۳ را به عنوان یک مرز بین‌المللی به رسمیت می‌شناسند؛ اما افغانستان آن را به رسمیت نمی‌شناسد.

۲. دولت ترامپ چندین مقام نظامی ایران را به دلیل حمایت از طالبان تحریم کرد. خزانه‌داری و شرکای مرکز تأمین مالی تروریسم، تسهیل‌کنندگان طالبان و حامیان ایرانی آن‌ها را تحریم می‌کند، ۲۳ اکتبر ۲۰۱۸.

۳. برای اطلاعات بیش‌تر به گزارش CRS R45329، افغانستان: مسائل مربوط به کنگره و قانون‌گذاری ۲۰۱۷-۲۰۲۰ مراجعه کنید.

گزارشات پرداخت‌های خارجی حملات طالبان

حداقل از سال ۲۰۱۶، مقامات امریکایی اظهار داشتند که روسیه مقداری پشتیبانی سیاسی و بالقوه مادی برای طالبان فراهم کرده است. گزارش‌های رسانه‌ای در جون-جولای سال ۲۰۲۰، وجود ارتباط مشخص‌تری را نسبت به آنچه قبلاً به صورت عمومی گزارش شده بود، ادعا می‌کرد. به طور خاص، گزارش‌های رسانه‌ای حاکی از آن است که مقامات اطلاعاتی امریکا به این نتیجه رسیده‌اند که آژانس اطلاعاتی ارتش روسیه (معروف به GRU) در ازای حمله به سربازان امریکایی و بین‌المللی در افغانستان، مبلغی را به شبه‌نظامیان وابسته به طالبان پیشنهاد کرده است (Savage, Schmitt and Schwartz, 2020). مقامات دولت صحت گزارش‌دهی را رد کرده و درز اطلاعات را نپذیرفتند، بدون این‌که وجود گزارشات اطلاعاتی یا ارزیابی‌های مربوط را انکار کنند. آژانس‌های اطلاعاتی ایالات متحده ادعاها را تأیید نکرده‌اند. سخنگوی طالبان «هرگونه ارتباط با هر سازمان اطلاعاتی» را انکار کرد و اظهار داشت که «قتل‌ها و ترورهای هدف در سال‌های قبل ادامه داشت و ما این کار را با منابع خود انجام دادیم.» (Ibid). روسیه هم‌چنین ادعاها را به عنوان «دروغ» رد کرد (Interfax, 2020; Newsweek, 2020). این گزارش‌ها، بیانیه‌ها و قوانین پیشنهادی برخی از اعضای کنگره را برانگیخت (رجوع کنید به قانون 7553 HR). به طور جداگانه، در آگوست سال 2020، CNN گزارش داد که استخبارات امریکا به این نتیجه رسیده است که ایران به طور مشابه به جنگجویان طالبان که با شبکه‌ی حقانی ارتباط دارند، برای حملات علیه نیروهای امریکایی کمک کرده است. مقامات ایرانی این ادعا را رد کردند (Cohen, 2020).

جنگی ایالات متحده (شامل فعالیت‌های مربوط به پشتیبانی منطقه‌ای و پشتیبانی از نیروهای افغان) تا سپتامبر ۲۰۱۹ را ۸۱/۸۰۵ میلیارد دلار از سال مالی ۲۰۰۲ تخمین زده است. عقب‌نشینی ارتش امریکا می‌تواند بر سطح و انواع کمک‌های ایالات متحده به افغانستان تأثیر بگذارد. برخی از اعضا ابراز نگرانی کرده‌اند که عقب‌نشینی ممکن است توانایی ایالات متحده در نظارت بر توزیع و اثربخشی کمک‌های ایالات متحده را مختل کند؛ نگرانی طولانی مدت ایالات متحده (Reed, 2019). به طور مشابه، تعداد پرسنل حاضر در افغانستان تحت نظر رئیس مأموریت (اکثر قریب به اتفاق آن‌ها کارمندان وزارت امور خارجه یا USAID هستند) به طور پیوسته تحت دولت ترامپ و از زمان شروع همه‌گیر شدن (کووید ۱۹) به طور قابل توجهی کاهش یافته است. علاوه بر این، کمک‌های ایالات متحده ممکن است بر مذاکرات بین‌افغانی و یک توافق

بالتوجه تأثیر بگذارد و به نوبه خود تحت تأثیر قرار گیرد. خلیل زاد، نماینده ویژه، در دادگاه کنگره در سپتامبر ۲۰۲۰ گفت که «ما متعهد به کمک طولانی مدت به افغانستان هستیم»؛ اما تصمیمات ایالات متحده به نتیجه مذاکرات افغانستان بستگی دارد؛ همان طور که سایر مقامات امریکایی تأکید کرده‌اند.^۱ کمک‌های مالی هم‌چنان از اختیارات کنگره است. مشخص نیست که تا چه اندازه (در صورت وجود) احتمال تغییر در کمک‌های مالی ایالات متحده و بین‌المللی ممکن است فشار یا ایجاد اهرم فشار ایالات متحده بر رفتار و سیاست‌های طالبان یا دولت افغانستان را باعث شود.^۲

کمک‌های توسعه بین‌المللی و ایالات متحده می‌توانند حیاتی تر شوند؛ در صورتی که عقب‌نشینی نظامی ایالات متحده و متحدان، اقتصاد در حال حاضر متزلزل افغانستان را تضعیف کند. تولید ناخالص داخلی (GDP) افغانستان از سال ۲۰۰۳ به طور متوسط ۷ درصد در سال رشد کرده است؛ اما در سال‌های اخیر و دهه‌های جنگ، نرخ رشد به طور متوسط بین ۲ تا ۳ درصد، رشد بسیاری از صنایع داخلی را متوقف کرده است. به نظر می‌رسد عقب‌نشینی نیروهای امریکایی نسبت به عقب‌نشینی سال ۲۰۱۲ که به «سقوط شدید اقتصادی» منجر شد، پیامدهای اقتصادی کم‌تری برای افغانستان داشته باشد (International Crisis Group, 2016). هنوز هم پیشنهاد خروج می‌تواند برای افغانستان که از عوارض بیماری همه‌گیر ویروس کرونا رنج می‌برد و ده‌ها هزار افغان را آلوده کرده است (رقمی که احتمالاً مقیاس ویروس را در افغانستان به دلیل آزمایش بسیار محدود کم‌تر نشان می‌دهد) مخاطرات اقتصادی در پی داشته باشد (World Health Organization, 2020).

شرایط اجتماعی در افغانستان نیز هم‌چنان چالش برانگیز است. در مورد موضوعات مختلف از قاچاق انسان گرفته تا آزادی مذهبی و حقوق زنان، کمک‌های توسعه‌ای به افغانستان کمک کرده است تا از سال ۲۰۰۱ پیشرفت‌های محدودی داشته باشد؛ اما چشم‌اندازها در این زمینه‌ها مشخص نیست؛ به ویژه تحت سناریوهای ناپایدار آینده. منابع طبیعی و یا موقعیت جغرافیایی افغانستان تا حد زیادی رشد کافی نیافته، در تقاطع مسیرهای تجارت جهانی آینده می‌تواند زندگی اقتصادی کشور، و به طور گسترده‌ای، پویایی اجتماعی و سیاسی آن را بهبود بخشد. با وجود این، چشم‌انداز اقتصادی و سیاسی افغانستان با توجه به کاهش احتمالی سرمایه‌گذاری و مشارکت ایالات متحده و (سرمایه‌گذاری و مشارکت) بین‌المللی، اگر منفی نباشد، هم‌چنان نامشخص است.

۱. کمیته فرعی نظارت امنیت ملی و اصلاحات مجلس در مورد استراتژی افغانستان، ۲۲ سپتامبر ۲۰۲۰، جلسه دادرسی را برگزار کرد. به عنوان مثال: وزیر پمپئو به مذاکره‌کنندگان بین‌المللی در دوحه گفت که «گزینه‌ها و رفتار آن‌ها بر اندازه و چگونگی کمک‌های آینده ایالات متحده تأثیر می‌گذارد».

۲. برای اطلاعات بیشتر به Live Event مراجعه کنید: طالبان چه می‌خواهند؟ Wilson Center، ۶ اکتبر ۲۰۲۰.

۶. چشم‌انداز و مسایل برای کنگره

آغاز مذاکرات در ۱۲ سپتامبر سال ۲۰۲۰، بین دولت افغانستان و طالبان، یک لحظه مهم برای افغانستان و سیاست ایالات متحده در آن جا بود. با ادامه کار مذاکره‌کنندگان، انتظار می‌رود مقامات امریکایی، از جمله اعضای کنگره، با توجه به تأثیری که یک توافق می‌تواند بر منافع ایالات متحده مانند حقوق بشر و (فعالیت‌های) ضد تروریسم داشته باشد، مذاکرات را از نزدیک دنبال کنند. هنوز مقامات امریکایی هشدار می‌دهند که چالش‌ها باقی بمانند و «هیچ تضمینی وجود ندارد که افغان‌ها از فرصت خود استفاده کنند.» (Khalilzad, 2020).

این‌که احزاب مختلف نسبت به توافق ایالات متحده و طالبان و نسبت به پیگیری گفت‌وگوهای بین‌افغانی چه نگاهی دارند و تعهدات و منافع آن‌ها چیست، ممکن است بر تغییری در پویایی‌های سیاسی و یا امنیتی تأثیر بگذارد. علاوه بر این، بحران COVID-19 در حال گسترش می‌تواند بر این پویایی و هم‌چنین ظرفیت و یا تمایل ایالات متحده و سایر شرکای بین‌المللی برای ادامه تعاملات خود-اعم از نظامی و مالی- با افغانستان تأثیر بگذارد. جو بایدن، معاون پیشین رئیس‌جمهور، برنده احتمالی انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۲۰ ایالات متحده، بارها متعهد به عقب‌نشینی نیروهای جنگی امریکا شده و گفته است که استفاده از نیروی نظامی امریکا برای دستیابی به اهدافی غیر از (اهداف) ضد تروریسم در افغانستان، از منافع حیاتی ایالات متحده نیست (CBS News, 2020).

موضوعات اصلی برای کنگره در افغانستان شامل نقش کنگره در تأیید اعتبار، اختصاص اعتبارات و نظارت بر فعالیت‌های نظامی ایالات متحده، کمک‌ها و اجرای سیاست‌های منطقه‌ای است. علاوه بر این، اعضای کنگره ممکن است بررسی کنند که چگونه ایالات متحده می‌تواند از دارایی‌ها، نفوذ و تجربیات خود در افغانستان و هم‌چنین کشورهای همسایه افغانستان و سازمان‌های بین‌المللی برای تشویق یک حاکمیت مؤثرتر و همه‌شامل استفاده کند. کنگره هم‌چنین می‌تواند از طریق نظارت، قانون‌گذاری و بیانیه‌های عمومی به دنبال شکل‌دادن نزدیکی ایالات متحده در قبال طالبان و یا گفت‌وگوهای بین‌افغانی باشد. با توجه به توافق امریکا و طالبان، اعضای کنگره و سایر سیاست‌گذاران امریکایی ممکن است در مورد چگونگی موفقیت در افغانستان، این‌که چگونه نتایج بالقوه ممکن است به منافع امریکا آسیب بزنند یا به آن سود برسد، و سطح نسبی تعامل و سرمایه‌گذاری امریکا برای دستیابی به این اهداف را ارزیابی کنند.^۱ چگونگی انطباق افغانستان با استراتژی وسیع‌تر ایالات متحده مسئله دیگری است که ممکن است اعضا درگیر آن شوند؛ به ویژه با توجه به اولویت‌های مالی با توجه به بیماری همه‌گیر COVID19 و هم‌چنین تمرکز دولت بر رقابت استراتژیک با سایر قدرت‌های بزرگ (Denison, 2019; McInnis, 2019; CRS).

۱. اعلان واشنگتن پست در «روزنامه‌های افغانستان» در دسامبر ۲۰۱۹ (بیش‌تر سوابق مصاحبه‌های SIGAR به عنوان بخشی از یک پروژه آموخته‌شده انجام شده است) بحث را برانگیخت؛ از جمله واکنش برخی از اعضای کنگره در مورد این موضوعات.

منابع

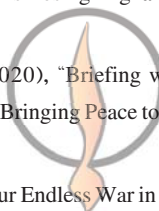
1. Adili, Ali Yawar (2020) "End of the Post-Election Impasse? Ghani and Abdullah's new power-sharing formula," Afghanistan Analysts Network, May 20, 2020.
2. Adili, Ali Yawar (2020), "Peace Leadership: Power Struggles, Division, and an Incomplete Council," Afghanistan Analysts Network, September 6, 2020;
3. Air Force Magazine (2020), "AFCENT stops releasing airstrike information as Taliban talks continue," May 4, 2020.
4. Amiri, Ehsanullah and Sune Engel Rasmussen (2020), "Violence Plagues Afghanistan as Peace Talks with Taliban Struggle to Take Off," Wall Street Journal, September 23, 2020.
5. Babb, Carla (2020), "VOA Exclusive: CENTCOM chief says US can do job in Iraq with fewer forces," Voice of America, July 15, 2020.
6. Bezhan, Frud (2020), "Are the Taliban Seeking A 'Sunni Afghan Version' of Iran?" RFE/RL, October 2, 2020.
7. Bezhan, Frud (2020), "Why Did the Taliban Appoint a Hard-Line Chief Negotiator for Intra-Afghan Talks?" RFE/FL, Sept. 10, 2020.
8. Biden, Biden (2020), "Transcript: Joe Biden on Face the Nation," CBS News, February 23, 2020.
9. Brufke, Juliegrace "House Republicans sound the alarm on Taliban deal," The Hill, March 3, 2020.
10. Clayton, Thomas (2018), interviews with Pakistani military officials, Rawalpindi, Pakistan, February 21, 2018.
11. Clayton, Thomas (2020), Afghanistan: Background and U.S. Policy, CRS Report, R45818.
12. Clayton, Thomas, IF10604, Al Qaeda and Islamic State Affiliates in Afghanistan, CRS, Focus IF10604.
13. Cohen, Zachary (2020), "US intelligence indicates Iran paid bounties to Taliban for targeting American troops in Afghanistan," CNN, August 17, 2020.
14. Cole, Brendan (2020), "How Russia Reacted to the U.S. Troop Bounty Claims," Newsweek, July 1, 2020.
15. Coll, Steve (2018), "Directorate S: The CIA and America's Secret Wars in Afghanistan and Pakistan" (Penguin Press, 2018).
16. Constable, Pamela (2019), "The Return of a Taliban Government? Afghanistan Talks Raise Once-Unthinkable Question," Washington Post, January 29, 2019.
17. Constable, Pamela and Sharif Hassan, "Afghans stunned, worried by Trump tweet to bring U.S. troops home early," Washington Post, October 11, 2020.

18. Council on Foreign Relations (2020), "Candidates Answer CFR's Questions: Joe Biden," August 1, 2019; "Joe Biden - Foreign Policy," New York Times, February 2020.
19. CRS Report R45329, Afghanistan: Issues for Congress and Legislation 2017-2020.
20. CTC Sentinel (2018), "Red on Red: Analyzing Afghanistan's Intra-Insurgency Violence," CTC Sentinel, vol. 11, iss. 1, January 2018.
21. Denison, Benjamin (2019), "Confusion in the Pivot: The Muddled Shift from Peripheral War to Great Power Competition," War on the Rocks, February 12, 2019.
22. Department of Defense (2017), "Enhancing Security and Stability in Afghanistan," June 2017.
23. Department of Defense (2020), "Enhancing Security and Stability in Afghanistan," June 2020.
24. Department of Defense Press Briefing by Secretary Esper and General Milley in the Pentagon Briefing Room, December 20, 2019.
25. DOD, Enhancing Security and Stability in Afghanistan, June 2020 (released July 1, 2020).
26. Dozier, Kim (2020) "Secret Annexes, Backroom Deals: Can Zalmay Khalilzad Deliver Afghan Peace for Trump?" Time, February 15, 2020.
27. Finnegan, Conor and Aleem Agha (2020), "US, Taliban reach agreement to reduce violence, opening door to troop withdrawal deal," ABC News, February 14, 2020.
28. Garamone, Jim, "Alliance United in Afghanistan Strategy," DOD News, October 23, 2020.
29. George, Susannah (2020) "The Taliban and the Afghan government are finally talking peace: What they're negotiating and what to expect," Washington Post, September 12, 2020.
30. George, Susannah and Aziz Tassel (2020), "As Afghanistan struggles to start peace talks, violence fills the void," Washington Post, August 10, 2020.
31. George, Susannah and Sharif Hassan, "Faced with the prospect of formal peace talks, Afghans consider what they're willing to concede," Washington Post, June 7, 2020.
32. Gul, Ayaz (2020), "Afghan Rivals Begin Historic Peace Talks; US Cautiously Optimistic," Voice of America, September 12.
33. Hamidzada, Humayun and Richard Ponzio (2019), Central Asia's Growing Role in Building Peace and Regional Connectivity with Afghanistan, United States Institute of Peace, August 2019.
34. Helene Cooper and Eric Schmitt (2020), "U.S. Seeks to Draw Down Its Troops in Afghanistan to 2,500 by Early 2021," New York Times, October 7, 2020.
35. Hoover Institution (2019), The US Role in The Middle East In An Era Of Renewed Great Power Competition, April 2, 2019.
36. Interfax (Russia) (2020), "Reports Russia Offered Bounties to Taliban Militants to Attack U.S. Troops in Afghanistan Lies - Peskov," June 29, 2020.
37. International Crisis Group (2016), "The Economic Disaster behind Afghanistan's Mounting Human Crisis," October 3, 2016.

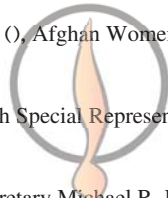
38. Iqbal, Anwar (2018), "Afghan Army to Collapse in Six Months Without US Help: Ghani," Dawn, January 18, 2018.
39. Islamic Republic of Afghanistan Presidency (2020), "President Ghani meets with Chairman of High Council for National Reconciliation," November 5, 2020.
40. Kaura, Vinay (2017), "The Durand Line: A British Legacy Plaguing Afghan-Pakistani Relations," Middle East Institute, June 27, 2017.
41. Kelemen, Barbara (2020), "China's Economic Stabilization Efforts in Afghanistan: A New Party to the Table?" Middle East Institute, January 21, 2020.
42. Khalilzad, Zalmay (2020), remarks at "The Beginning of an End to Afghanistan's Conflict?" United States Institute of Peace, September 24, 2020.
43. Lead Inspector General for Overseas Contingency Operations (2018), Operation Freedom's Sentinel, Quarterly Report to Congress, July 1 to September 30, 2018, November 19, 2018.
44. Mashal, Mujib (2020), "Violent attacks plague Afghanistan as peace talks in Doha slow," New York Times, Sept. 19, 2020.
45. McInnis, Kathleen J., Evaluating DOD Strategy: Key Findings of the National Defense Strategy Commission, CRS in Focus IF11139.
46. Military Times (2017), "Report: US Officials Classify Crucial Metrics on Afghan Casualties, Readiness," October 30, 2017.
47. Milley, Mark (2020) "Transcript: NPR's Full Interview with Joint Chiefs of Staff Chairman Mark Milley," NPR, October 11, 2020.
48. Mohammad Naeem (@IeaOfficial), Twitter, October 8, 2020, 6:40 AM.
49. New York Times (2019), "ISIS Is Losing Afghan Territory. That Means Little for Its Victims," December 2, 2019.
50. Office of the Spokesperson (2020), "Briefing with Senior Administration Officials on Next Steps Toward an Agreement on Bringing Peace to Afghanistan," U.S. Department of State, February 29, 2020.
51. Phee, Molly (2020), "Ending Our Endless War in Afghanistan," United States Institute of Peace, Feb. 18, 2020.
52. Phillips, Morgan (2020), "US Commander disappointed with Taliban peace efforts: Violence 'higher' than agreement allows," Fox News, March 10, 2020.
53. President Donald Trump (@realDonaldTrump), Twitter, October 7, 2020, 7:28 PM.
54. Reuters (2019), "Heavy fighting flares between Taliban, Islamic State in Afghanistan," April 24, 2019.
55. Reuters (2020), "As Afghan peace talks stutter, U.S. says violence levels too high," September 22, 2020.
56. Roehrs, Christine, Ali Yawar Adili, and Sayed Asadullah Sadat (2020), "Two Parties Too Wary

بنیاد اندیشه

- for Peace? Central Questions for talks with the Taliban in Doha,” Afghanistan Analysts Network, September 11, 2020.
57. Savage, Charlie, Eric Schmitt and Michael Schwartz (2020), “Russia Secretly Offered Afghan Militants Bounties to Kill U.S. Troops, Intelligence Says,” New York Times, June 26, 2020.
 58. Sediqi, Abdul Qadir (2020), “Fight and talk: Facing negotiations, Taliban almost took key Afghan city,” Reuters, September.
 59. Seldin, Jeff (2020), “US Calls Death of al-Qaida Official a Major Setback for Terror Group,” Voice of America, October 26, 2020.
 60. Senator Reed (2019), remarks at Senate Armed Service Committee Hearing on U.S. Central Command, February 5, 2019.
 61. Shaheed, Anisa, “Taliban Attack in 18 Provinces as Talks Start: MoD,” Tolo News, September 12, 2020 Ehsan.
 62. SIGAR (2019), Quarterly Report to the United States Congress, April 30, 2019.
 63. SIGAR (2020), Quarterly Report to the United States Congress, April 30, 2020.
 64. SIGAR (2020), Quarterly Report to the United States Congress, April 30, 2020.
 65. Snow, Shawn (2020), “ISIS loses more than half its fighters from US airstrikes and Taliban ground operations,” Military Times, February 27, 2020.
 66. The Asia Foundation (2019), “Afghanistan in 2019: A Survey of the Afghan People,” released December 3, 2019.
 67. The Washington Post (2019), “Afghanistan Papers” (largely records of SIGAR interviews conducted as part of a lessons learned project) ignited debate, including reactions from some Members of Congress, on these very issues.
 68. Thomas, Clayton and Sarah R. Collins (2019), “Afghan Women and Girls: Status and Congressional Action, CRS In Focus IF11646.
 69. U.S Department of State, Briefing with Special Representative for Afghanistan Reconciliation Zalmay Khalilzad, May 15, 2020.
 70. U.S. Department of State (2020), Secretary Michael R. Pompeo at Intra-Afghan Negotiations Opening Ceremony, Sept. 12, 2020.
 71. U.S. Department of State (2020), Secretary of State Michael R. Pompeo with Bret Baier of Fox News Special Report, July 1, 2020.
 72. U.S. Department of State, Briefing with Special Representative for Afghanistan Reconciliation Ambassador Zalmay Khalilzad on the Afghanistan Peace Negotiations, September 11, 2020.
 73. U.S. Department of the Treasury (2018), Treasury and the Terrorist Financing Targeting Center Partners Sanction Taliban Facilitators and their Iranian Supporters, October 23, 2018.
 74. U.S. Forces-Afghanistan, monthly strike summaries.

بنیاد اندیشه

شماره نهم

75. U.S. Mission to the North Atlantic Treaty Organization (2020), "Ambassador Kay Bailey Hutchison on NATO's Statement on Afghanistan," April 24, 2020.
76. U.S. Special Representative Zalmay Khalilzad (@US4AfghanPeace), Twitter, October 15, 2020, 9:21 AM.
77. UNAMA (2020), Third Quarter Report on the Protection of Civilians in.
78. Voice of America, (2019) "Afghans Worry as US Makes Progress in Taliban Talks," January 29, 2019.
79. Washington Post, (2019) "Afghans voice fears that the U.S. is undercutting them in deal with the Taliban," August 17, 2019.
80. Watkins, Andrew (2020), "Taliban Fragmentation: Fact, Fiction, and Future," U.S. Institute of Peace, March 2020.
81. White House (2017), Remarks by President Trump on the Strategy in Afghanistan and South Asia, August 21, 2017.
82. Wilson Center (2020), Live Event: What Does the Taliban Want? October 6, 2020.
83. World Health Organization (2020), "WHO Coronavirus Disease (COVID-19) Dashboard," November 9, 2020.

بنیاد اندیشه
تاسیس ۱۳۹۴

